

เทศน์เช้า วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! เราตั้งใจฟังธรรมะ เวลาฟังธรรมๆ ฟังธรรมเขาบอกห้ามพูดเรื่องโลก เรื่องโลกมันเป็นเรื่องของโลกเขา โลกธรรม ธรรมต้องเหนือโลก ธรรมต้องอยู่ส่วนธรรม โลกต้องอยู่ส่วนโลก แต่เวลาเราเกิดมา เราเกิดมาในโลก องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมากับโลก แต่เวลาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อคั่นขึ้นมาๆ สัจธรรมอันนั้น ถ้าสัจธรรมอันนั้น แล้วถ้าคนที่มีคุณธรรม สัจธรรมอันนั้นมันได้มาแสนทุกข์แสนยาก เพราะองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้มาเพราะเหตุใด ได้มาเพราะสร้างอานาจวาสนามา ได้มาเพราะบุญเพนิวาสนาสุติญาณ นี่สร้างบุญกุศลมาไง ได้สร้างบุญกุศลมา ได้ตัดแต่งพันธกรรมมา จิตใจได้พัฒนามา เห็นไหม แต่ละภพแต่ละชาติได้ทำคุณงามความดีมาต่อเนื่องๆ มา พอต่อเนื่องมาจิตใจมันก็เข้มแข็ง จิตใจมันก็แข็งแรงของมัน จะเจอสิ่งใดกระทบมันก็ไม่ไหลไปกับโลก

ฉะนั้น เวลาบอกสิ่งที่ได้มา ได้มาจากอะไร? ได้มาจากอานาจวาสนาอันนั้นหนึ่ง แล้วได้มาจากการกระทำหนึ่ง ได้มาจากการกระทำ ถ้าองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ไม่รื้อคั่นขึ้นมาจะเป็นองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ไหม เวลาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ทุกคนก็ยกย่องสรรเสริญเพราะเป็นคนดี คนดี คนใฝ่เรียน คนศึกษา คนตั้งใจ คนทำคุณงามความดีทั้งนั้นแหละ แล้วทำคุณงามความดีจนสุดความสามารถของอาจารย์ อุทกดาบส อาฬารดาบสบอกว่า “เรามีความรู้แค่นี้ มีความรู้เสมอเรา” คือมีความรู้เสมออาจารย์ มีความรู้เสมอเลย แต่อาจารย์สำคัญตนว่าเป็นพระอรหันต์ เป็นศาสดา

แต่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายลัทธิตะบอกไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะอะไร เพราะว่าได้สร้างอานาจวาสนาอันนั้นมาไง อานาจวาสนา พันธุกรรมของจิตมันมีวิฤติภาวะ ถ้ามันไม่ใช่ๆ ไม่ใช่เพราะอะไร เพราะเราสงสัย ไม่ใช่เพราะมันรื้อถอนอวิชชาในใจเราไม่ได้ ถ้ามันรื้อ

ถอนอวิชชาไม่ได้ มันยังมีคบอดอยู่ไซ้ใหม่ คนยังมีคบอด คนยังสงสัย คนยังไม่หุดตาสว่างมันจะเดินไปไหนล่ะ มันก็ลุ่มๆ คลำๆ ไปไซ้ใหม่ นี่ถึงไม่เชื่อ ถึงกลับมารื้อค้นเอง มากระทำเอง มากระทำเองในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง

เวลาถอนออกไป บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ โลกเขามีกันอยู่ บุพเพนิวาสานุสติญาณ อดีตชาติ จุตูปปาตญาณ อนาคต รู้รอบขอบชิดหมดเลย แล้วมันก็ยังไปเห็นใหม่ อาสวัภขญาณ คนที่ไป ตัวที่ไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกโมฆราช “เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง แล้วกลับมาถอนอรรถานุกิฎฐิ กลับมาถอนไอ้ตัวที่คุณเขา”

แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติ “โลกนี้ว่าง ทุกสิ่งเป็นความว่างๆ”...แล้วความว่างใครเป็นคนรู้ล่ะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง” เวลาสอนโมฆราช “เธอจงมองโลกนี้เป็นสักแต่ว่าโลก” สักแต่ว่าก็อยู่อย่างนั้นแหละ เรามองสักแต่ว่า เราเข้าใจไซ้ใหม่ เวลาเข้าใจแล้วทำอย่างไรต่อ “เธอจงมองโลกนี้สักแต่ว่า” แล้วใครเป็นคนมองล่ะ ใครเป็นคนสักแต่ว่าล่ะ ใครเป็นคนรู้ล่ะ “ให้กลับมาถอนอรรถานุกิฎฐิ” ถอนกวางสะ ถอนภพ ถอนชาติอันนี้ ถ้าคนเป็นจะเป็นแบบนั้น เห็นใหม่

เวลาโลกเจริญๆ เดี่ยวนี้กำลังเจริญนะ ทางโลกบอกว่าเดี๋ยวนี้เด็กมีการศึกษาภาษาเดียวไม่พอ ต้อง ๒ ภาษา ๓ ภาษา ต้องมีความฉลาด ภาษามันจะเป็นสื่อ ภาษาจะเป็นโอกาส ภาษาต่างๆ เขาต้องศึกษาภาษา นี่ภาษาต่างๆ ภาษาก็เป็นสมมุติ...ไซ้ มันเป็นทางโลก มันเป็นประโยชน์จริงๆ นะ คูสิ เมืองไทยเราอ่อนด้อยในภาษาอังกฤษ คูสิ คูชาติที่เขาเข้มแข็งภาษาอังกฤษ โอกาสทางธุรกิจของเขาว่างขวางกว่าเราเยอะไปหมดเลย นั่นคือโอกาสทางโลก แต่ผู้ที่เขามีการศึกษานะ เขาดูภาษากาย พฤติกรรมเวลามันแสดงออก จิตใจมันพอใจหรือไม่พอใจ มันแสดงออกมาทางภาษากาย แล้วภาษามันเป็นภาษาได้ใหม่ ซากศพมันเป็นภาษาได้ใหม่ มันเป็นท่อนฟืน ภาษากายมันก็เกิดมาจากภาษาใจนั่นล่ะ ใจมันทุกข์ ใจมันยาก ใจมันไม่พอใจ แต่พูดไม่ได้ มันก็แสดงออกในกิริยาของมัน นี่ภาษากายเขามองออกนะ

ฉะนั้น เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติ เราต้องมีภาษาใจ ภาษาใจ เวลาเราศึกษาๆ ศึกษาภาษา ส่งออกไป ภาษาของโลกใจ ส่งออกไปเพื่อการสื่อสารของสังคม มันเป็นการสื่อสารของสังคม

แล้วเวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแส ปัญญาขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแส ทวนกระแส

ดูปลาสิ มันจะวางไข่มันต้องขึ้นไปต้นน้ำ มันไปวางไข่ของมันที่ต้นน้ำ เพราะน้ำสะอาด
น้ำบริสุทธิ์ของมัน จิตใจของเราๆ ความคิดมันมาจากไหน ใ้อภยามันเกิดมาจากใคร ถ้าไม่มี
ความคิด ไม่มีสติปัญญา ไม่มีการจำ มันจะเข้าใจเรื่องภาษานั้นไหม ถ้าคนได้ ๕ ภาษา ๑๐ ภาษา เรา
ก็ว่าเขาก็มีประโยชน์กับเขา เขาก็เป็นคนเก่งคนหนึ่ง แต่คนเก่งคนนั้นทุกข์ไหม ทุกข์หรือเปล่า

ถ้ามันเป็นความทุกข์ นี่ภาษาธรรมๆ ใด ให้ธรรมเป็นทานๆ ให้ธรรมเป็นทานคือให้เข้าใจ
ตัวเอง ให้เข้าใจตัวเอง ให้เข้าใจถึงสุข-ทุกข์ของตัวเอง มันเรื่องของสังคม เรื่องของโลก เราเป็น
สัตว์สังคม เราอยู่ในสังคม คุณติ การตลาดเขาต้องไปหาโอกาสของเขา เขาต้องเข้าสังคมทั้งนั้น
แหละ เพื่อทำธุรกิจของเขา นั่นเป็นเรื่องของสังคม เพื่อเป็นการใช้จ่าย ในเรื่องปัจจัยเครื่องอาศัย
ทุกคนต้องพึ่งพาอาศัยกัน มันเป็นการตลาดขึ้นมา แต่ทำการตลาด เราก็ทำการตลาด

ดูพระสิ พระบิณฑบาต บิณฑบาตมาจากใคร? ก็บิณฑบาตมาจากฆราวาสญาติโยม
ฆราวาสญาติโยมเขาทำมาหากินของเขา เขาไม่มีโอกาสประพฤติปฏิบัติของเขา เขาอยากสร้าง
อำนาจวาสนาบารมีของเขา ดั้นเข้าขึ้นมา เขาหุงหาอาหารของเขา ข้าวปากหม้อๆ ใส่ผู้ประพฤติ
พรหมจรรย์ไปก่อน เพื่ออะไร? เพื่อประโยชน์กับเราๆ

นี่ประโยชน์ ฟังธรรมๆ ถ้าใจเป็นธรรมมันคิดได้ พอมันคิดได้ สิ่งที่ทำ ทำเพื่อประโยชน์
กับเขา เขาขวนขวายในทางโลก เขาอยากได้บุญกุศลของเขาเพื่อโอกาสของเขา เพื่อจิตใจที่มี
ความสงบระงับของเขา ได้เห็นสมณะ เข้าขึ้นมาได้เห็นสมณะ ได้เห็นภิกษุเดินมาบิณฑบาต
“ท่านก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ทำไมท่านไม่ห่วงอาลัยอารมณ์ชีวิตของท่านเลยหรือ ท่านจะไม่มี
ความมั่นคงของชีวิตเลยหรือ แก่เต่าขึ้นมาใครจะดูแลท่าน ใ้อเรานี้เป็นห่วงไง เกิดมาต้องมี
การศึกษา ต้องมีปัญญา ปัญญาที่ต้องทำมาหากิน”...ไฟทั้งนั้นแหละเอามาสูมตัว ไฟทั้งนั้นแหละ
แต่ประสบความสำเร็จทางโลก นี่ภาษาโลก

ถ้าเป็นภาษาธรรม เราจะประพฤติปฏิบัติธรรม ศึกษาปัญญามหาศาล ศึกษาธรรมของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจไปหมดเลย รู้ทุกอย่าง คุณติ เวลาหมอเขารักษาโรค เขาใช้
ยารักษาคนไข้ เขาใช้ยารักษาคนไข้ได้ เราก็อ่านออกหมดแหละ ยานลากยาเรารู้หมดแหละ แต่
เราใช้ไม่เป็น ใช้ไม่ได้ มันแก้โรคอะไรละ ใช้ยาอะไรละ โรคเขาใช้ยาอะไร

นี่ก็เหมือนกัน ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษามาทั้งนั้นแหละ มันเป็นทางทฤษฎี เป็นทางวิชาการ มันบอกมันจะคิดไหม? ไม่คิด เพราะอะไร เพราะปัจจุบันนี้ ต้องได้ ๕ ภาษา ๑๐ ภาษา คนนั้นจะมีโอกาส คนนั้นจะเป็นคนฉลาด นี่ก็เหมือนกัน การศึกษา มันคิดตรงไหน? มันไม่คิด แต่มันเป็นโลก คำว่า “โลก” เราเกิดมา เราเป็นโลก “นี่พุทธธรรมะต้อง พูดเรื่องธรรมะนะ อย่าพูดเรื่องโลก ห้ามพูดเรื่องโลกนะ” แล้วคนมาจากไหนล่ะ ถ้ามันไม่เกิด บนโลก เกิดบนโลก

รู้แจ้งโลกนอกและโลกใน

โลกนอก โลกนอกคือโลกของสังคมโลกนี้ เราต้องเข้าใจเขา เราไม่เข้าใจ เราอยู่กับโลก อย่างไร เราเกิดมาเป็นเหยื่อใช่ไหม เราเกิดมาเราสร้างเนื้อสร้างตัวเราเองไม่ได้ใช่ไหม เราเกิดมา เราพึ่งตัวเราเองไม่ได้เลยหรือ เราต้องพึ่งเขาตลอดไปใช่ไหม นี่โลกนอก แล้วโลกในล่ะ โลกใน สิ่งที่เราหามา เราก็หามาเพื่อดำรงชีวิต ในเมื่อผลของวิญญะมันต้องเกิดอยู่แล้ว จิตมันต้องเกิดอยู่แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ ถ้าไม่จบสิ้นต้องจุตูปปาตญาณ ต้องไปอยู่แล้ว มันต้องไปอยู่แล้ว

ฉะนั้น ผลของวิญญะ การเวียนว่ายตายเกิดมันมีของมันอยู่แล้ว เกิดมาเป็นมนุษย์ เราก็พอใจสถานะของความเป็นมนุษย์นี้ เราพอใจใจ ถ้าคนไม่พอใจ “โลกนี้มีเพราะมีเรา ก็ทำลายเลย ฆ่าตัวตายไปให้หมด” มันหมดไหมล่ะ ฆ่าความรู้สึกไม่ได้หรอก ไม่มีใครเคยฆ่าจิตวิญญาณได้ ไม่มี ไม่มี

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากล้นกรอง กล้นกรอง ดูแล พัฒนามัน พัฒนาหัวใจของสัตว์โลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนคนมีกิเลสไป สอนสัตว์ สัตตะผู้ ช้อง ผู้เกี่ยว ผู้ซ่อง ผู้ยึด ผู้หน่วง ผู้เหนียว ผู้รั้งไว้ สั่งสอนให้มีธรรมโอสถ แล้วเราก็เกิดมากับโลก เราก็อยู่กับโลก แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราไม่เดือดร้อนไปกับเขาเกินไปนัก แต่มันไม่เดือดร้อน ไม่ได้หรอก เพราะในสโมสรสันนิบาต ทุกดวงใจว่าแห้ว ทุกดวงใจมีวิชา ทุกดวงใจที่เกิด เพราะมีวิชา

อวิชาคือความมืดบอดของใจ เพราะความมืดบอดของใจมันถึงหมუნไป มันถึงหมუნไป มันถึงเวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ คนที่มันขาดคกบกพร่องอยู่ มันจะเข้าใจเรื่องสักจะความจริง มัน เป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ คนที่พร่องอยู่ คนที่ขาดอยู่ มันจะทุกข์ไหม? ทุกข์แน่นอน ใน

สโมสรสนนิบาต ในวิภูฏะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดทุกข์ทั้งหมด เพียงแต่จะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น
แหละ ถ้าพูดออกมา พูดถึงความทุกข์ออกมา

ฉะนั้น ถ้ามันมีความทุกข์อยู่ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้ามีความ
ทุกข์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก นี่มันเป็นความจริง มันเป็นเรื่องจริง

เขาบอกว่าพระพุทธศาสนาสอนทุกขนิม... ไม่ใช่ สอนสังนิม มันเป็นเรื่องจริง แต่คน
ที่ไม่ยอมรับความจริงต่างหากพยายามปฏิเสธมันว่า “ฉันไม่ทุกข์ๆ ฉันมีทุกอย่างพร้อมๆ ฉันมี
ทุกอย่างพร้อม” เวลามันจะตายนะมันทุกข์ เวลามันตายไป ตายไปไหน ตายไปเพราะอะไร
เพราะสิ่งที่ได้ผลประโยชน์อยู่นี้ เพราะผลของวิภูฏะ เพราะมีบุญกุศลขึ้นมาถึงได้เกิดเป็นมนุษย์
มนุษย์มีอายุ ๓๒ ครอบสมบูรณ์ก็เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มนุษย์ที่เกิดมาพิการต่างๆ เขาก็เกิดด้วย
เวรด้วยกรรมของเขา

เขาก็บอกว่าอันนี้พุทธศาสนาก็ผลึกอีกแหละ ให้กรรม ให้เวร

เวรกรรมมันคืออะไรล่ะ เวรกรรมมันไม่มหัศจรรย์อะไรเลย เวรกรรมก็คือการกระทำ
เวรกรรมก็การกระทำมานี้แหละ กรรมดี-กรรมชั่ว บอกว่าเป็นเวรเป็นกรรมก็ผลึกให้คนอื่นเลย
กรรมเป็นของคนอื่น... ไม่ใช่ กรรมเพราะจิตนี้ทำ มโนกรรม ไม่มีความระลึก รู้ ไม่มีความนึกคิด
ไม่มีเจตนา ใครเป็นคนทำ แล้วทำขึ้นมาแล้วมันจะไม่มีสิ่งใดรับผิดชอบมันซะใหม่ สิ่งที่ทำมา

เวลาเขาทำผิดทางโลกเขายังสืบหาผู้กระทำความผิดได้ เพราะการกระทำมันต้องมีร่องมี
รอยของมัน แล้วจิตเป็นคนกระทำ จิตนี้เป็นคนคิด จิตนี้เป็นคนหากุศล-อกุศลมาใส่ตัวมัน แล้ว
จะผลึกให้คนอื่นได้อย่างไร ก็มันเป็นคนนึกคิดขึ้นมาจากใจ ผลก็ตกที่นั่นนะ จะรู้หรือไม่รู้มันก็
เป็นกรรมทั้งนั้นแหละ กรรมอันนั้นเป็นอันนั้น กรรมอันนั้นเวลามันหมุนเวียนไปในวิภูฏะมันก็
มาเกิดเป็นอย่างไร ถ้ามาเกิดเป็นอย่างไร สิ่งที่ทำมา สิ่งที่ได้มา เราถึงความพอใจความเป็นมนุษย์
ไง

เพราะเกิดเป็นมนุษย์มีร่างกายกับจิตใจ เทวดา อินทร์ พรหมเขามีแต่กายทิพย์ เขามีใจกับ
กายทิพย์ กายทิพย์มันเป็นทิพย์สมบัติ ทิพย์สมบัติมันมีความสมบูรณ์ตลอดจนกว่าจะหมดอายุขัย
แต่ถ้าเป็นมนุษย์มันมีร่างกาย ร่างกายต้องจับต้องถ่าย ต้องอยู่ ต้องกิน ต้องหามา นี่มันเดือนเรา

เอง เราถึงจะต้องหาอาหารอยู่ตลอดเวลาไป เพราะการหาอาหารนั้นน่าจะเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย เพราะการหาอาหารนั้นเป็นเหตุแห่งทุกข์ เหตุแห่งทุกข์เพราะมันทุกข์มันร้อนไป

เวลาอาระ เห็นไหม คุณสิ เวลาภัยพิบัติมา อาหารอยู่ที่ไหน เก็บไว้ที่ไหนมันก็ต้องเสื่อม มันก็โดนทำลายไปหมดแหละ นี่เวลากรรมมันให้ผลๆ แต่เวลามันมีบุญกุศลนะ ประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จ อันนั้นคืออะไรละ นี่ผลของกรรมๆ ไง

แล้วกรรม “โอ๊ย! กรรมนี้มันมหัศจรรย์ กรรมนี้ อู้อู! มันสุดยอด ต้องเคารพ”...ไม่ใช่ กรรมคือการกระทำ แต่การกระทำนี้เคยกระทำมาแต่อดีต คนเราไปแก้ประวัติศาสตร์ไม่ได้ อดีต แก้ไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเกิดมาแล้ว สิ่งที่ประสบมันเป็นปัจจุบัน

ฉะนั้น ให้อยอมรับสิ่งนี้ ให้อยอมรับนะ ให้อยอมรับสิ่งนี้ ยอมรับว่ามันเป็นจริงอย่างนี้ แล้วมีสติปัญญาไง มีสติปัญญาเพราะการบีบคั้นของร่างกาย ร่างกายมันชราคร่ำคร่าไปแน่นอน หายใจ เข้าแล้วไม่หายใจออกก็ตาย คนเรามีการพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้มีการดับไปเป็นที่สุด ในเมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้วมันต้องดับไปเป็นที่สุด แล้วจะหาสิ่งใดละ

ฉะนั้น การหา การดูแลของเรา การกระทำของเราทางโลก เราก็หามาเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิต แต่เราดำรงชีวิตแบบโลกก็ดำรงชีวิตแบบผู้ที่ประมาท ผู้ที่ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือย

เขายก “ไม่ใช่ฟุ่มเฟือย นี่มันเป็นประสบการณ์ เทียบรอบโลก เทียบรอบจักรวาล เพื่อมีปัญหา เพื่อให้ปัญญามันได้กว้างขวางไป”...ไม่มีวันจบสิ้น ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แต่จุดเริ่มต้น จุดเริ่มต้นของชีวิต ปฏิสนธิจิต กำเนิด ๔ เกิดในไข่ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอบปาดิกะ เกิดในครรภ์ กำเนิด ๔ ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นต้องมีการดับ ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นต้องมีการสุต สิ้นมันไป

ฉะนั้น เวลาเราเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าเรามีสติปัญญาอย่างนี้เราจะค้นคว้า เพราะมันเป็นโอกาสไง เทวดา อินทร์ พรหม เขาเป็นทิพย์ของเขา เขาถึงไม่มีโอกาสเหมือนเรา โอกาสเหมือนเราเพราะเราเห็นชัดๆ ทุกข์มันชัดๆ มันเป็นสัจจะเป็นความจริง เราถึงมาศึกษาธรรมะ ฟังธรรมะ

ฟังธรรมะก็เตือนตัวเราเอง ทำบุญกุศลก็เพื่อจิตใจเป็นสาธารณะ สาธารณะหมายความว่าอย่างไร? ไม่เอาเปรียบเขาไป เราไม่เอาเปรียบ เราเสียสละเพื่อความดีงามไป ถ้าความดีงามมันยอมรับไป ยอมรับมันก็ฟังเหตุผลต่างๆ ได้

นี่เกลสมันอยู่ในใจของเรา “ทำไมต้องฟังธรรม ฉันปัญญาสุดขอบฟ้า ฉันมีปัญหามาก ทำไมต้องฟังธรรม”...มีปัญหาขนาดไหนมันก็ประมาณกับตัวมันเอง มันไม่เข้าใจตัวมันเองหรอก

แต่ถ้าเมื่อใดตั้งสติ ทวนกระแสกลับ ความรู้สึกที่ส่งออกทั้งหมด กำหนดระลึกถึงพุทธะ พุทโธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน กำหนดรู้สึกตัวของมันเอง รู้สึกตัวถึงธาตุรู้ พลังงานที่มันมีอยู่ พุทโธ คือตัวพลังงานที่มีอยู่ ถ้าพลังงานที่มีอยู่ พุทโธๆๆ มันจะหยุดยั้ง แล้วมันจะทวนกระแสกลับเข้าไปสู่ที่พลังงานนั้น ถ้ามันเข้าไปสู่ที่พลังงานนั้นได้ นั่นคือสัมมาสมาธิ นั่นล่ะคือปฏิบัติตนจิตใจ นั่นล่ะคือตัวภพ แล้วฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดใช้ภาวนามยปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ที่นี้ ครูบาอาจารย์ที่ท่านสำเร็จ ท่านสำเร็จที่นี้

ฉะนั้น สิ่งที่ทำบุญกุศลมา ทำมาเป็นทาน ศีล ภาวนา จะทำบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน เวลาถึงที่สุดแห่งทุกขมันต้องมีการภาวนาทั้งนั้น เพราะในสมัยพุทธกาล สามเณร ๗ ขวบเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์เป็นเพราะอะไรล่ะ พระอรหันต์เป็นเพราะว่าเขาแต่งตั้งให้ใหม่ พระอรหันต์เป็นเพราะศาสนาตั้งให้ใหม่ พระอรหันต์เพราะเราเป็นชาวพุทธใช้ใหม่

พระอรหันต์จะเกิดขึ้นจากมรรคญาณ พระอรหันต์จะเกิดจากงานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ สติชอบ ปัญญาชอบ ความชอบธรรมอันนั้น ธรรมจักร จักรที่ได้เคลื่อนออกไปด้วยความวิริยอุตสาหะของเรา มันจะทวนกระแสกลับมานี่ไง ที่ว่าทวนกระแสๆ กลับ มรรคญาณมันจะเข้ามาชำระล้างใจ ชำระล้างที่ไหน? ชำระล้างที่ต้นเหตุ ชำระล้างที่ปฏิบัติ ปฏิบัติที่เวียนว่ายตายเกิด ชำระล้างที่นี้ ถ้าชำระล้างที่นี้ มันเป็นความมหัศจรรย์เกิดที่นี้

ฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อระลึกถึงประโยชน์ของหัวใจของเรา ชีวิตนี้เราหาทรัพย์สมบัติมาหาสิ่งใดมาเราว่าเป็นของของเรา เป็นเครื่องอาศัยๆ ของอาศัยใจ ของอาศัย อาศัยชีวิตนี้ให้อยู่ได้เท่านั้นแหละ สิ่งที่จะเป็นสมบัติของเราจริงๆ คือดีและชั่ว กรรมดีและกรรมชั่ว นี้คุณงามความดีของเรา

ถ้าถึงที่สุด พ้นจากดีและชั่วไป เวลาจะพ้นจากดีและชั่วมันพ้นจากอะไรล่ะ? พ้นจากการกระทำ พ้นจากความเพียร พ้นจากความดี อาศัยความดีเป็นเครื่องส่งเสริมขึ้นไป จนถึงที่สุดมันถอดถอนทั้งหมด มันสำรอก มันคายออกทั้งหมด แล้วจะเห็นความมหัศจรรย์ของใจ ความมหัศจรรย์ของใจนะ

เห็นไหม คนที่ทำสมาธิได้นะ ขณะที่มันเป็นสมาธิ จิตใจมันเบา เดินไปเดินมาเหมือนมัน ล่องมันลอยไป มันเบา ร่างกายน้ำหนักเท่าไร คนน้ำหนักน้อยกว่ากิโล หรือเกือบๆ ร้อยกิโลกรัม เวลาจิตมันเบาๆ มันเหมือนปุยนุ่น ของที่มีน้ำหนักเป็นร้อยๆ กิโลกรัม มันเคลื่อนไป มันลอยไป แล้วร่างกายมันลอยได้ไหม ชาติของมันลอยได้ไหม สิ่งใดมันลอยได้ไหม... ไม่ใช่

หัวใจ ความเบาของใจ ความมหัศจรรย์ของมัน น้ำหนักของตัวคนเท่าไร เวลาจิตมันสงบ แล้วมันเคลื่อนไปมา มันเหมือนปุยนุ่น ลอยไปลอยมา มันมีความสุข

เวลาเราทุกข์เรายาก เหนื่อยสาวยตัวแทบขาด เวลามันเครียด มันบีบคั้นร่างกาย กล้ามเนื้อ มันเครียดไปหมดเลย แต่เป็นสมาธิแล้วจิตใจมันเบา นี่แค่สมาธินะ ยังไม่ใช่ปัญญาอะไรเลย ยังไม่เกิดภาวนามยปัญญาเลย แล้วถ้าเกิดภาวนามยปัญญา ถึงมหัศจรรย์ไฉน เราจะเห็นความ มหัศจรรย์ของใจ ใจมหัศจรรย์ขนาดไหน

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเตือนตนเอง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ สังฆิกขุไว้ “ภิกษุทั้งหลาย เธอจง พิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ความประมาทกับชีวิต ความประมาทกับการกระทำ ความประมาท องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเตือนตรงนี้มาก ถ้าเรามีสติคือไม่ประมาท เรามีสติเรามีปัญญา มันจะพ้นจาก ความประมาท ฉะนั้น เราต้องมีสติระลึกไว้ตัวเราอยู่ตลอดเวลา เพื่อความไม่ประมาทเดินเล่น เรา จะไม่เจออุบัติเหตุ เราจะไม่มีความผิดพลาดของชีวิต เราจะมีปัญญารุ่งเรืองขึ้นไป เพราะเรามี สติปัญญาของเรา เห็นไหม ฟังธรรมๆ ก็เพื่อหัวใจดวงนี้ เอวัง